

Nr 26.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående beräkningen av dröjsmålsränta enligt förordningen om kupongskatt.

(1:a avd.)

I de inom riksdagen väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I: 25 av herr *Carl Eric Ericsson* och II: 26 av herr *Hagberg* i Malmö har hemställts, »att riksdagen för sin del måtte besluta sådan ändring av förordningen den 12 februari 1943 om kupongskatt att i 5 § fjärde stycket omförmälda dröjsmålsränta förklaras skola beräknas å allenast det kupongskattebelopp, som, enligt vad från bolaget överlämnade uppgifter från aktieägarna utvisa, samtidigt med dessa uppgifter bort överlämnas till kupongskattekontoret, dock att sådan ränta skall utgå med minst 50 kronor, samt att vederbörande utskott måtte låta utarbета därför erforderlig författningstext».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionerna framställda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 25.

I 5 § *första stycket* K. F. den 12 februari 1943 (nr 44) om kupongskatt stadgas, att styrelse för aktiebolag, som beslutat utdelning, skall inom trettio dagar efter den, då utdelningen blivit tillgänglig för lyftning, till kupongskattekontoret dels avlämna bestyrkt avskrift av beslutet jämte till bolaget då inkomna uppgifter om utdelning, dels ock inbetala kupongskatt som hänförelse till uppgifter vid vilkas avgivande dylik skatt skolat innehållas.

Enligt *andra stycket* i samma paragraf skall styrelsen senast fyra månader efter den dag, då utdelningen blivit tillgänglig för lyftning, till kupongskattekontoret avlämna sådana uppgifter om aktieutdelning, vilka inkommit till bolaget sedan uppgifter enligt första stycket avlämnades, samt inbetala kupongskatt för dels den utdelning som avses i de dåmera avlämnade uppgifter vid vilkas avgivande skatt skolat innehållas, dels den utdelning för vilken behöriga uppgifter ännu ej redovisats.

Inbetalar icke styrelsen kupongskatt inom föreskriven tid, skall bolaget enligt *fjärde stycket* i paragrafen till statsverket gälda ränta å det felande beloppet efter nio för hundra om året från den dag det senast bort betalas tills betalning sker.

Rörande tolkningen av bestämmelsen om skyldighet för bolag att gälda dröjsmålsränta har regeringsrätten den 22 maj 1947 meddelat ett utslag av prejudicerande betydelse (R. Å. 1947 ref. 28). Omständigheterna i målet voro i korthet följande. Vid bolagsstämma den 24 maj 1944 beslöt ett bolag att

till aktieägarna utdela 180 000 kronor. Utdelningen, som blev tillgänglig för lyftning samma dag, uppbars av aktieägarna omedelbart efter bolagsstämman. Den 2 januari 1945 inkom bolaget till kupongskattekontoret med utdelningsuppgifter utvisande att kupongskatt icke skolat utgå å någon del av utdelningen. Enligt ovannämnda utslag förklarades bolaget pliktigt att gälda dröjsmålsränta å ett kupongskattebelopp av 36 000 kronor (20 procent å hela utdelningen 180 000 kr.) efter 9 procent om året räknat från fyramånadersfristens utgång den 24 september 1944 till och med den 2 januari 1945 eller med 873 kronor.

Häri genom har sålunda i praxis fastslagits att dröjsmålsränta skall utgå även i sådana fall, då utdelning, för vilken kupongskatt ej skolat innehållas, lyfts före 4-månadersfristens utgång, och bolagets försummelse endast består däri, att bolaget icke inom föreskriven tid till kupongskattekontoret insänt utdelningsuppgifterna.

I de föreliggande *motionerna* ha motionärerna hänvisat till utgången i nyssnämnda mål och i anslutning därtill anfört i huvudsak följande. Enligt den tolkning av 5 § fjärde stycket förordningen om kupongskatt, som sålunda enligt praxis blivit fastställd, kunde följaktligen ett bolag, vars styrelse på grund av förbiseende underlåtit att inom fyra månader efter bolagsstämmans beslut till kupongskattekontoret avlämna till bolaget inkomna uppgifter om aktieutdelning, påföras dröjsmålsränta, beräknad å hela det belopp uppgifterna avsåge, såväl då statsverket icke ägde någon fordran å kupongskatt som då denna fordran understeg det belopp, uppgifterna avsåge. Den som felat allenast därutinnan, att han underlåtit att inom föreskriven tid avlämna vederbörliga uppgifter, drabbades av samma kännbara påföljd som den, vilken icke blott försummat uppgiftsskyldigheten utan därjämte obehörigen innehållit statsverket tillkommande kupongskatt. Samma påföljd inträdde vare sig statsverkets slutliga fordran å kupongskatt avsåge hela den utdelning, för vilken uppgifter ej lämnats, eller allenast en del därav. En räntepåföring enligt dessa grunder framstode såsom stötande för rättskänslan och torde icke hava avsetts. Då bolaget icke obehörigen innehållit någon kupongskatt utan den bristande redovisningen allenast avsåge avlämnande av de från aktieägarna inkomna uppgifterna, kunde det icke anses överensstämmande med allmänt vedertagna rättsgrundsatser att påföra bolaget en å summan av dessa uppgifter belöpande dröjsmålsränta, som i vissa fall uppgått till mycket avsevärda belopp. Och i de fall, då kupongskatt till visst belopp obehörigen innehållits av bolaget, borde dröjsmålsräntan självfallet beräknas allenast därå och icke på ett högre belopp. Oftast torde den bristande redovisningen av uppgifterna bero på förbiseende av någon tjänsteman hos bolaget. Med den synnerligen betungande uppgiftsskyldighet i olika avseenden, som för närvarande belastade näringslivet, vore det förklarligt, att ett dylikt förbiseende någon gång förekomme. Underlåtenhet att inom föreskriven tid avlämna ifrågavarande uppgifter syntes emellertid, lika väl som underlåtenhet att ställa sig andra ordningsföreskrifter till efterrättelse, böra medföra någon påföljd för den

försumlige, men denna påföljd borde stå i rimlig proportion till försummelsens svårhetsgrad, vilket enligt gällande bestämmelser icke vore fallet.

Enligt motionärernas mening syntes 5 § fjärde stycket i förevarande förordning böra kompletteras med ett stadgande, att därest bolaget icke på sätt i nämnda författningsrum föreskrivits inbetalat kupongskatt inom föreskriven tid, men inom av kupongskattekontoret förelagd tid icke understigande 8 dagar efter det bolaget emottagit föreläggandet inkomme med uppgifter om aktieutdelning, vid vilkas avgivande skatt ej skolat innehållas, ränta skulle utgå å allenast det belopp, som enligt vad dessa uppgifter utvisade skulle av bolaget hava inbetalats, dock med minst 50 kronor. Om bolaget inom sist angivna tid styrkte, att skyldighet icke förelegat för bolaget att inbetala kupongskatt, skulle räntan sålunda utgå med 50 kronor.

Efter därom i grundlagsenlig ordning framställd begäran har utskottet emottagit yttrande över motionerna av kammarrätten. Därjämte har utskottet under hand inhämtat yttrande från kupongskattenämnden.

Kammarrätten har framhållit bland annat, att för sådana utdelningar, å vilka kupongskatt icke skolat utgå, häftade bolaget icke och komme icke heller att häfta i någon skatteskuld till staten. Bolaget vore visserligen skyldigt att, för den händelse fullständig redovisning icke avgivits inom föreskriven tid, inbetala kupongskatt, som belöpte å icke redovisade utdelningar, men därav följde ej att den sålunda inbetalta skatten slutgiltigt komme att tillfalla staten. I enlighet med inom obligationsrätten gällande rättsgrundsatsar borde dröjsmålsränta utgå endast å belopp, som motsvarade kupongskatt för utdelningar, för vilka skattskyldighet i sådant hänseende konstaterats föreligga. Å eventuellt överstigande del av till staten inbetalt belopp skulle, enligt kammarrättens uppfattning, icke av staten kunna framställas berättigade anspråk på dröjsmålsränta. Om gällande bestämmelser angående beräkning av dröjsmålsränta ändrades och ränta förklarades icke skola utgå å kupongskatt, belöpande å sådana utdelningar, vid vilkas utbetalande kupongskatt ej bort innehållas och för vilka uppgifter redovisades, kunde emellertid under vissa antagna förhållanden inträffa, att bolag, vars styrelse lojalt följt givna redovisningsföreskrifter, komme i ett sämre läge än det bolag, vars styrelse underlåtit att redovisa inom den i 5 § andra stycket föreskrivna tiden. Kammarrätten ansåge det icke vara tillfredsställande, att det bolag, som försummade sin redovisningsplikt, skulle kunna komma i ett bättre läge än det, som ordentligt fullgjorde sin skyldighet, men kammarrätten ansåge sig å andra sidan böra framhålla det mindre sannolika i att ett bolag läte en eventuell möjlighet till en räntevinst av antagligen ringa storleksordning inverka på sitt handlings sätt i ifrågavarande avseende. Med hänsyn till vad kammarrätten anført beträffande dröjsmålsräntans natur, funne kammarrätten det vara principiellt oriktigt, att det i ett och samma författningsrum meddelades påföljdsföreskrifter och föreskrifter angående utgivande av dröjsmålsränta. Däremot syntes intet vara att erinra emot införandet av en bestämmelse att, därest styrelsen för-

summat att inbetala kupongskatt inom tid, som angives i 5 § andra stycket, bolaget hade att för det felande beloppet, till den del detsamma belöpte å sådana utdelningar, vid vilkas utbetalande kupongskatt icke bort innehållas, gälda en särskild avgift. Denna avgift kunde måhända uttagas i enlighet med motionärernas förslag och sålunda beräknas efter nio procent om året från den dag beloppet bort erläggas tills redovisning skett, dock med minst 50 kronor, men en bättre lösning syntes kammarrätten vara att, exempelvis i 8 § förordningen om kupongskatt, stadga skyldighet att erlægga en särskild avgift i huvudsaklig överensstämmelse med stadgandet i 62 § uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896). Enligt sistnämnda författningsrum ålåge det skattskyldig, som försummat att inom vederbörlig uppbördstermin inbetala därunder förfallen skatt, att vid sedermera inom viss tid skedd inbetalning tillika gälda särskild avgift med belopp, som i författningsrummet angäves.

Kammarrätten delade i princip motionärernas uppfattning om olämpligheten av att hava en dröjsmålsränta av den karaktär, varom i förordningen stadgades. Med hänsyn härtill hade kammarrätten intet att erinra emot, att dröjsmålsränta förklarades skola utgå allenast i de fall, då skyldighet att innehålla kupongskatt förelegat, samt i författningstexten infördes en bestämmelse om påföljd för försummad inbetalning. Emellertid kunde enligt kammarrättens mening ifrågasättas, huruvida, sedan innebörden av nu ifrågavarande bestämmelse i 5 § i praxis fastslagits, man allenast på grund av de principiella betänkligheter, som kunde resas mot dessa bestämmelsers avfattning, borde vidtaga en omarbetning av författningstexten. En sådan torde nämligen icke komma att medföra någon egentlig förändring i sak utan allenast innebära att bestämmelsen om dröjsmålsränta uppdelades på dels en föreskrift om dröjsmålsränta och dels en bestämmelse om den påföljd, som skulle drabba det bolag, vars styrelse icke inom föreskriven tid fullgjort sin uppgifts- eller betalningsskyldighet. De ekonomiska konsekvenserna för bolagen torde bliva ungefär likartade i båda fallen.

Kupongskattenämnden har uttalat att ur kontrollsynpunkt framstode det som mycket betydelsefullt, att utdelningsuppgifterna i vederbörlig ordning avlämnades till kupongskattekontoret. Uppgiftslämnandet hade i 5 § kupongskatteförordningen utformats sålunda, att två redovisningar skulle avlämnas. Den första, som skedde inom 30 dagar från det utdelningen bleve tillgänglig för lyftning, avsåge av bolagen uppburen kupongskatt, varigenom denna skatt snabbt tillfördes statsverket med åtföljande ränteförmån och minskad förlustrisk. Den andra redovisningen, som skulle ske inom fyra månader från samma tidpunkt, omfattade all utdelning. I den mån utdelningen icke då uppburits erhöle staten likväl den beräknade skatten och tillgodogjorde sig alltså ränta å dessa skattemedel, intill dess utdelningen lyftes och skatten i förekommande fall restituerades. För att skyldighet att erlægga påföljdsränta skulle inträda, måste det alltså föreligga två försummelsefrån vederbörandes sida. Som viktigaste påtryckningsmedel för bolags redovisning framstode bestämmelsen i 5 § 4 st. om ränta efter 9 % per år vid

försummelse att lämna redovisning. Räntan vore givetvis då schablonmässigt beräknad. I fall då redovisningar lämnades för sent hade regelmässigt en del utdelningar lyfts före 4-månadersperiodens utgång och en del under tiden därefter. Räntan beräknades å kupongskatten för hela den redovisade utdelningen. En uppdelning efter den tid utdelningar lyfts skulle vålla besvärligheter. Givetvis borde den som försummat sig och som disponerat över medel, som skolat vara inlevererade, icke bli bättre ställd än den som uppmärksam fullgjort sina skyldigheter. I viss mån torde principiella invändningar kunna resas mot att något som till väsentlig del utgjorde ett slags straffavgift utformats som ränta, tillika beräknad på ett schablonmässigt sätt. Skulle man icke uttaga en påföljdsränta utan i stället böter måste dessa graderas efter storleken av de belopp saken gällde samt efter omständigheterna i övrigt, däribland ock den skada eller risk som uppstått för det allmänna med hänsyn till tidsutdräkten. Någon stor skillnad i sak torde då i allmänhet icke framkomma i jämförelse med påföljdsränta. Utan att vilja gå in på en detaljgranskning av det i motionerna framförda förslaget ville kupongskattenämnden endast påpeka, att det föreslagna minimibötesstraffet om 50 kr. uppenbarligen skulle drabba de mindre bolagen hårdast medan det å andra sidan icke vore tillräckligt högt för att utgöra ett verksamt påtryckningsmedel såvitt anginge de större bolagen. Av senast tillgänglig statistik, gällande året 1947, framginge, att 945 bolag sagda år påförts påföljdsränta med sammanlagt 24 017 kronor eller i medeltal 25 kronor 40 öre per bolag. Systemet syntes fungera på ett tillfredsställande sätt. Med hänsyn till det anförda avstyrktes det i motionen framförda förslaget om författningsändring.

På begäran av utskottet har *kupongskattekontoret* inkommit med en närmare specifikation av de för året 1947 lämnade statistiska uppgifterna. Av de 945 bolag, som nämnda år påförts dröjsmålsränta, hade sålunda 883 debiterats ränta understigande 50 kronor och 62 ränta överstigande 50 kronor. I 56 fall hade ränta överstigande 50 kronor påförts, där kupongskatt egentligen ej skulle ha utgått. Av nedanstående tabell framgår med vilka belopp (i kronor) ränta i dessa senare fall erlagts.

531: —	128: 10	140: —	76: 50
51: —	93: —	50: 40	244: 99
70: —	4 295: 50	70: 12	783: —
52: 87	85: 46	139: 75	179: 22
100: 75	2 010: 93	119: 70	68: 50
60: —	174: 25	172: 20	310: 25
97: 92	270: —	120: —	73: 50
95: 04	103: 60	172: 20	174: 26
230: 40	72: 76	82: 22	70: 40
140: —	76: 20	605: 25	50: —
1 312: 50	156: 80	605: 25	319: 20
119: 70	180: —	78: —	218: 75
105: —	139: 75	232: 50	109: 61
94: —	56: 81	316: —	547: 80

Utskottet. I 5 § förordningen om kupongskatt ha meddelats bestämmelser angående bolagsstyrelsens skyldighet att inbetala kupongskatt och avlämna utdelningsuppgifter. Med hänsyn till angelägenheten av att bolagen så snart som möjligt efter det utdelningen förfallit till betalning inkomma med redovisning har redovisningsförfarandet uppdelats i två etapper. Den första redovisningen skall äga rum inom trettio dagar efter den, då utdelningen blivit tillgänglig för lyftning. Då skall bolagets styrelse till kupongskattekontoret dels avlämna bestyrkt avskrift av beslutet om utdelningen jämte till bolaget inkomna utdelningsuppgifter, dels ock inbetala kupongskatt, som hänför sig till uppgifter vid vilkas avgivande dylik skatt skolat innehållas. Den andra redovisningen skall ske senast fyra månader efter den dag, då utdelningen blivit tillgänglig för lyftning. Inom denna fyramånadersfrist skall styrelsen till kupongskattekontoret avlämna sådana utdelningsuppgifter, vilka inkommit till bolaget sedan uppgifter första gången avlämnades. Därjämte skall styrelsen inbetala kupongskatt för dels den utdelning, som avses i de dåmera avlämnade uppgifter, vid vilkas avgivande skatt skolat innehållas, dels den utdelning för vilken behöriga uppgifter ännu ej redovisats. Inbetalar icke styrelsen kupongskatt inom föreskriven tid, skall bolaget till statsverket gälda ränta å det felande beloppet efter nio för hundra om året från den dag det senast bort betalas tills betalning sker.

Skyldighet att gälda dröjsmålsränta inträder alltså för bolag, som vid envar av de båda tidsfristernas utlöpande underlåter att till kupongskattekontoret redovisa den kupongskatt, som vid detta tillfälle varit innehållen. Samma påföljd drabbar emellertid även det bolag, som vid utgången av fyramånadersfristen icke till kupongskattekontoret redovisar kupongskatt belöpande på utdelning, för vilken behöriga uppgifter icke avlämnats. Enligt utslag av regeringsrätten inträder i dylika fall skyldighet att gälda dröjsmålsränta, även om sedermera avlämnas uppgifter utvisande att kupongskatt icke skolat innehållas; och detta även om utdelningen lyfts före fyramånadersfristens utgång och bolaget sålunda icke obehörigen förfogat över några medel, som skolat inlevereras till statsverket.

I de föreliggande motionerna har bl. a. framhållits att i sådana fall, då ett bolag icke obehörigen innehållit någon kupongskatt utan den bristande redovisningen allenast avsåge avlämnande av de från aktieägarna inkomna uppgifterna, kunde det icke anses överensstämmande med allmänt vedertagna rättsgrundsatser att påföra bolaget en å summan av dessa uppgifter belöpande dröjsmålsränta. Och i de fall, då kupongskatt till visst belopp obehörigen innehållits av bolaget, borde dröjsmålsräntan beräknas allenast därå och icke på ett högre belopp. Påföljden för underlåtenhet att inom föreskriven tid avlämna utdelningsuppgifter borde enligt motionärernas mening icke vara hårdare än som för vinnande av effektiv kontroll kunde anses erforderlig. I enlighet därmed har i motionerna hemställts om sådan ändring av 5 § kupongskatteförordningen att dröjsmålsränta förklarades skola beräknas allenast å det kupongskattebelopp, som, enligt vad från bolaget överlämnade utdelningsuppgifter utvisade, skulle av bolaget ha inbetalts, dock med minst 50 kronor.

Över motionerna har utskottet inhämtat yttrande från kammarrätten och kupongskattenämnden. Kammarrätten har förklarat sig i princip dela motionärernas uppfattning om olämpligheten av att ha en dröjsmålsränta av den karaktär, varom i kupongskatteförordningen stadgades. Med hänsyn därtill hade kammarrätten intet att erinra emot, att dröjsmålsränta förklarades skola utgå allenast i de fall, då skyldighet att innehålla kupongskatt förelegat. Emellertid har kammarrätten samtidigt förordat införandet av en särskild straffavgift att utgå i sådana fall, där dröjsmålsränta nu skall utgå oaktat någon skyldighet att innehålla kupongskatt icke förelegat. Med hänsyn till att en lösning av det föreliggande problemet efter dessa linjer icke skulle komma att medföra någon egentlig förändring i sak utan allenast innebära att bestämmelsen om dröjsmålsränta uppdelades på dels en föreskrift om dröjsmålsränta och dels en bestämmelse om den påföljd, som skulle drabba det bolag, vars styrelse icke inom föreskriven tid fullgjort sin uppgifts- eller betalningsskyldighet har kammarrätten ifrågasatt om man allenast på grund av de principiella betänkligheter, som kunde resas mot de nuvarande bestämmelserna, borde vidtaga en omarbetning av författningstexten. Kupongskattenämnden har för sin del avstyrkt det i motionerna framförda förslaget till författningsändring och därvid bland annat anfört att ett bolag, som försummat sig och som disponerat över medel, som skolat vara inlevererade till statsverket, givetvis icke borde bli bättre ställt än det bolag, som uppmärksam fullgjort sina skyldigheter. Vidare har nämnden framhållit att om man icke skulle uttaga en påföljdsränta utan i stället böter måste dessa graderas efter storleken av de belopp saken gällde samt efter omständigheterna i övrigt, däribland också den skada eller risk som uppstått för det allmänna med hänsyn till tidsutdräkten. Beträffande det av motionärerna föreslagna minimibötesstraffet om 50 kronor har nämnden påpekat, att detta skulle drabba de mindre bolagen hårdast medan det å andra sidan icke vore tillräckligt högt för att utgöra ett verksamt påtryckningsmedel såvitt anginge de större bolagen.

Av den tidigare lämnade redogörelsen framgår att ett bolag, som försummat att inom föreskriven tid inleverera av bolaget innehållen kupongskatt, skall gälda särskild dröjsmålsränta beräknad efter nio procent om året å det felande beloppet. Någon ändring härutinnan har icke ifrågasatts av motionärerna. Däremot ha i motionerna framställts erinringar mot att bestämmelserna om dröjsmålsränta ansetts tillämpliga även om bolaget med vederbörliga utdelningsuppgifter kunnat visa att någon kupongskatt icke skolat av bolaget innehållas. Man har förmenat att bolaget i sådana fall, åtminstone där räntan uppgått till mera avsevärt belopp, drabbats av en påföljd, som icke stode i rimlig proportion till svårhetsgraden av den förseelse, som bolaget genom sin försummelse att i rätt tid insända utdelningsuppgifter gjort sig skyldig till.

Enligt utskottets uppfattning torde det sakligt sett föreligga en skillnad mellan å ena sidan sådana fall, där utdelning lyfts före fyramånadersfristens utgång, och å andra sidan där detta icke skett. I det senare fallet har

statsverket rätt att få disponera över den beräknade skatten och tillgodogöra sig ränta å dessa medel intill dess utdelningen lyfts och det sålunda blir definitivt fastställt om kupongskatt skall erläggas eller ej. Har bolaget underlåtit att inbetala den å icke lyftad utdelning beräknade skatten bör bolaget vara skyldigt att betala dröjsmålsränta även om bolaget sedermera inkommer med utdelningsuppgifter utvisande att utdelningen utbetalts till skattskyldig, som icke varit skyldig erlägga kupongskatt. Utskottet kan alltså för dessa fall icke tillstyrka att ändring göres i de nuvarande bestämmelserna.

Annorlunda torde det förhålla sig, när utdelning lyfts före fyramånadersfristens utgång, men bolaget försummat insända utdelningsuppgifter. Här har ju bolaget icke förfogat över medel, som rätteligen bort vara inlevererade till statsverket. Bolagets försummelse består sålunda endast däri, att bolaget icke inom rätt tid redovisat inkomna utdelningsuppgifter. Det synes utskottet rimligt, att man för dessa fall överväger ändrade påföljdsregler. Att på sätt kammarrätten föreslagit införa en särskild straffavgift i huvudsaklig överensstämmelse med stadgandena i uppbördsförordningen torde icke böra ifrågakomma. En på dylikt sätt anordnad avgift, vilken utgår oberoende av dröjsmålets längd, torde nämligen i många fall komma att medföra en strängare påföljd än vad som nu gäller. En lämpligare lösning synes utskottet vara att införa en spärr, som förhindrar att dröjsmålsröntan kommer att utgå med belopp, som måste framstå såsom uppenbart obilliga. Med ledning av de statistiska uppgifter, som utskottet införskaffat rörande storleken av de räntebelopp som påförts under år 1947, anser utskottet att en lämplig avvägning erhålles om dröjsmålsröntan för nu berörda fall maximeras till 100 kronor. I sitt över motionerna avgivna yttrande har kupongskattenämnden bland annat påpekat att det av motionärerna föreslagna minimibeloppet av 50 kronor uppenbarligen skulle drabba de mindre bolagen hårdast. Nämnden åsyftar tydligen med detta uttalande de fall, där röntan enligt nu gällande bestämmelser icke skulle uppgå till detta minimibelopp. Genom att röntan i stället förklaras skola utgå med *högst* ett visst belopp bortfaller den gjorda invändningen.

Den av utskottet här ovan förordade regeln om maximering i vissa fall av dröjsmålsränta enligt kupongskatteförordningen torde böra införas som en andra punkt i 5 § fjärde stycket nämnda förordning. I samband därmed torde ett förtydligande tillägg böra göras till första punkten i berörda stycke. För närvarande stadgas däri, att dröjsmålsränta skall utgå å det felande beloppet efter nio för hundra om året från den dag det senast bort betalas »tills betalning sker». Såsom framgår av den tidigare lämnade redogörelsen utgår emellertid ränta i vissa fall där någon betalning av kupongskatt icke äger rum. Enligt det tidigare omnämnda regeringsrättsutslaget skall i dylikt fall den dag, då utdelningsuppgifterna inkomma till kupongskattekontoret, anses såsom slutdag för ränteberäkningen. Utskottet föreslår att en uttrycklig bestämmelse härom intages i författningen.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av de likalydande motionerna I: 25 av herr Carl Eric Ericsson och II: 26 av herr Hagberg i Malmö angående beräkningen av dröjsmålsränta enligt förordningen om kupongskatt, antaga följande under rubriken »Föreslagen lydelse» upptagna

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 12 februari 1943 (nr 44) om kupongskatt.

Härigenom förordnas, att 5 § förordningen den 12 februari 1943 om kupongskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

Nuvarande lydelse:

5 §.

Styrelse för — — — skolat innehållas.

Senast fyra — — — är felaktig.

Där det — — — stadgade åligganden.

Inbetalar icke styrelsen kupongskatt inom föreskriven tid, skall bolaget till statsverket gälda ränta å det felande beloppet efter nio för hundra om året från den dag det senast bort betalas tills betalning sker.

Har viss — — — om utdelningen.

Har aktiebolag — — — till kupongskattekontoret.

Föreslagen lydelse:

5 §.

Styrelse för — — — skolat innehållas.

Senast fyra — — — är felaktig.

Där det — — — stadgade åligganden.

Inbetalar icke styrelsen kupongskatt inom föreskriven tid, skall bolaget till statsverket gälda ränta å det felande beloppet efter nio för hundra om året från den dag det senast bort betalas tills betalning sker *eller behöriga uppgifter om aktieutdelningar, för vilka skatt icke skolat innehållas, avlämnas till kupongskattekontoret. Vad angår kupongskatt å utdelningar, vilka lyfts före utgången av den i andra stycket angivna tiden och vid vilkas utbetalande sådan skatt ej skolat innehållas, skall dock dylik ränta utgå med högst 100 kronor.*

Har viss — — — om utdelningen.

Har aktiebolag — — — till kupongskattekontoret.

Denna förordning träder i kraft den 1 juni 1949 och skall äga tillämpning å aktieutdelning, som blivit tillgänglig för lyftning nämnda dag eller senare.

Stockholm den 5 april 1949.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Elon Andersson, Sjödahl, Ekman, Velande, Franzon, Falk, Wehtje, Rosander, Sjö och Niklasson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Sandberg, Hagberg i Malmö, Nilsson i Kristinehamn, Persson i Svensköping, Olofsson, Sjölin, Ohlsson i Kastlösa, Andersson i Dunker och Bladh.
